

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Græsk og Nordisk Mythologi for Ungdommen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Græsk og Nordisk Mythologi for Ungdommen", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 277. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1847_874-txt-shoot-idm15791.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Nornegiæst.

Der kom engang en fremmed Vandringsmand, som kaldte sig *Nornegiæst*, til *Nidaros*, hvor Kong *Olav Tryggesen* holdt Hof, og han var en mesterlig Harpespiller, men hvad der gjorde mest Opsigt, var dog hans Væddemaal med de Andre paa Gæstebænken, at han kunde vise dem bedre Guld end der var i Ringen *Netting*, som Kongen nys havde faaet og lod gaae rundt ved Drikkebordet, hvor den blev høilig beundret. Da nu Kongen skulde dømme i Sagen, kom *Nornegiæst* frem med Noget af et *Guldspænde*, som strax vandt Prisen, og var, efter hans Sigende, af *Sigurd Fofnersbanes* Sadelgjord, som brast engang, da *Grane* satte over en Grøft med ham.

Nornegiæst maatte nu fortælle Alt hvad han vidste om *Sigurd*, *Brynhild* og *Gudrun*, og da Kongen 278spurgde, hvordan det var mueligt, at han kunde være fra *Volsungernes Tid*, forklarede han det paa den Maade, at mens han laae i Vuggen, ensteds nede i *Danmark*, som hed *Grønningen*, kom der tre *Norner* eller Spaadiser ind i Huset, hvoriblandt den Ene blev vred, fordi hendes Systre gav ham for god en Lykke, og derfor spaaede hun, at han skulde ikke leve en Time længer end *de Lys* brændte, som stod over Vuggen, men saa slukde hans Moder strax et af Lysene, og det, sagde *Nornegiæst*, gaaer jeg om med endnu.

Kong *Olav* havde meget Morskab af at tale med *Nornegiæst*, som havde kiendt baade *Stærkodder*, *Regner Lodbrog*, *Harald Haarfager* og alle *Nordens Stormænd* i mange Aarhundreder, men da Kongen hørde, at han var ikke rigtig døbt endnu, men kun *primsignet* (korset) engang hos Keiseren i *Tydskland*, saa lod han ham døbe, og dermed tabte *Nornegiæst* Lysten til at leve længer i denne Verden, tændte selv sit Gravlys og opgav Aanden.

Dette *Nornegiæst-Sagn* falder godt i Traad, hvad enten man tænker paa *Aslaug* i *Harpen*, paa *Danmarks* Forhold til *Arildstiden*, eller paa den vitterlige *Kiendsgierning*, at det var med *Olav Tryggesen*, det gamle *Norden* paa en vis Maade godvillig opgav sin *Aand*, skiøndt, blandt andet, *Halfred Vanraad-Skjalds* Farvel til *Odin* siger os, det var dog med et Suk.

Som et Sidestykke til *Nornegiæst's* Sagn maae vi for Resten nævne det Angelsachsiske *Vidsidsmaal*, 279hvor i Skjalden *Vidsid* (Vidfarne) opregner, hvormange Konger og Folk, han har kiendt og kvædet for; thi vel er dette ei nær saa godt udført, men stiler meget høiere, da *Vidsid* har været *allevegne*, hvor *Aanden* slog *Harpen*, lige fra *Palæstina* og *Grækenland* til det høie *Norden*. Mærkeligt er det ogsaa, at *Nornegiæst* begynder netop hvor *Vidsid* slipper, nemlig med *Irminriks Dage*, thi saaledes række i det Hele *Angelsachser* og *Islændere* historisk-poetisk hinanden Haand. Det er endelig aabenbar i den fælles *Aand*, *Vidsid* slutter:

Mig Livet har lært paa lange Reiser,
At Drot bruger bedst sin Dag i Glands,
Naar dem han udmærker, som muntre gaae
Giennem Hall og Hytte med Harpeslag,
Ei gnier paa Guld, men gavmild saar
Hvad op kan voxe til Ærehøst!
Er Livet svundet og Lyset slukt,
Ei dør dog Ædlingens Daad og Navn,
Som Stjernen tindrer hans Storheds Ry!